

λὰς δοκιμὰς αὐτὸν ἐδημοσίευσαν ἐσχάτως ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Φαρμακευτικῆς τε καὶ Χημικῆς τῆν ἀκόλουθον μέθοδον·

Λαμβάνουσιν οὗτοι ἄμμον λευκὴν καὶ ἰσόκοκκον ἣν πλύνουσιν ἐντὸς ἀφθόνου καθαροῦ ὕδατος μέχρις οὗ ἀπαλλάξωσι τῶν ἑτερογενῶν μορίων. Εἶτα ἀποξηραίνουσιν αὐτὴν διὰ ἡλιακοῦ φωτός ἢ μᾶλλον ἐντὸς κλιβάνου θερμοῦ μέχρις 150 βαθμῶν· θερμανθείσης δὲ τῆς ἄμμου προσθέτουσιν 20 γράμματα στεατικοῦ ὀξέως καὶ ἰσάριθμα σπερματοκῆτου, ἀναμιγνύοντες ἀδιακόπως αὐτὰ μετὰ τῆς ἄμμου, μέχρις οὗ πάντες οἱ κόκκοι αὐτῆς ἀλειφθῶσιν ἐντελῶς ὑπὸ τῶν προστεθεισῶν λιπιδῶν τούτων ὑλῶν. Τῆν δὲ οὕτως παρασκευθεῖσαν ἄμμον ψυχραίνοντες μεταχειρίζονται ἵνα καλύπτωσι τὰ ἀποξηραίνόμενα φυτὰ τε καὶ ἄνθη, ἃ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ εἰσάγουσιν εἰς κωνοειδὲς κιβώτιον κείμενον ἀνεστραμμένως, δηλαδή τὴν βᾶσιν ἔχον πρὸς τὰ ἄνω ἥτις πρέπει νὰ ἦναι ἀνοικτὴ ὅπως διὰ αὐτῆς εἰσάγεται τὸ φυτὸν, τὴν δὲ κορυφὴν πρὸς τὰ κάτω, ἐνθα τίθεται ἢ ἐπιστηρίζεται ὁ στέλεχος τοῦ φυτοῦ ἢ ἄνθους, οὗ διατεθημένου οὕτως, συμπληροῦται τὸ κιβώτιον διὰ τῆς ὡς ἄνωθεν προητοιμασμένης ἄμμου, ἣν ρίπτουσιν ἐλαφρῶς ἵνα μὴ φθαρῶσι τὰ τρυφερὰ φύλλα ἢ πέταλα τοῦ φυτοῦ· τοῦτο δὲ καλυπτόμενον ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ τῆς ἄμμου μένει οὕτω μέχρι τῆς ἀποξηράνσεως, ὅτε ἐξάγεται ἢ ἄμμος δι' ὀπῶν μικρῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν κορυφὴν ἢ τὸ κάτω μέρος κιβωτίου, ὡς ἐν τῇ παρατιθεμένη εἰκονο-

γραφία φαίνεται. Τὸ δὲ οὕτως ἀποξηρανθὲν φυτὸν ἢ ἄνθος τίθεται ἀμέσως ἐν ὑαλίῳ θήκῃ ὅπως μὴ ἡ ὑγρασία τῆς ἀτμοσφαιρας ρυτιδῶσιν τὰ τρυφερὰ φύλλα ἢ πέταλα αὐτοῦ τὰ ἀκριβῶς, ὡς εἶπομεν, διατηρούμενα ἐν τῇ προτέρᾳ αὐτῶν καταστάσει. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὰ ἐξ ὑλῆς ἰξώδους κεκαλυμμένα φυτὰ δὲν ἀποξηραίνονται διὰ τῆς ἄμμου, ἀλλὰ διὰ κεγχρίου ἢ ὄρυζίου καλῶς πλυνομένου καὶ ἐντελῶς ἀποξηρανομένου.

I. ΔΕ-ΚΙΓΑΛΛΑΣ.

Η ΚΑΛΥΨΗ.

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

(Συνέχεια. Ἴδε σὺλλ. 160.)

— 000 —

— Βέβηκα μᾶς κάμεις τὸν Ἅγιον Ὀνοφρίον· καλὰ μᾶς τὴν παίξεις καὶ γελᾶς. Ἄς εἶναι, παλληκάρι μου, νὰ ἰδῶμεν ποῖος θὰ γελᾶσθαι ὁ τελευταῖος. Ἄλλ' ὁ Ἰσιδωρος σιωπήσας ἀφῆκεν ἐλευθέραν τὴν στενωπὸν διὰ νὰ περάσῃ ὁ ἐνωμοτάρχης.

— Ὁ πατὴρ πῆς Σορίας! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰσιδωρος ἐνῶ περιεπάτει. Κακὰ πηγαίνουν τὰ πράγματά μου. Ἐνας μόνον ὑπάρχει ἐδῶ ἀγαπῶν τὴν Σορίαν· καὶ αὐτὸν θὰ τὸν ἐπινηγὲν ὁ ἐνωμοτάρχης ἂν ὑπωπτεῖτο μόνον ὅτι θέλει νὰ ὑπανδρευθῆ τὴν κόρην του.

— Ἐνῶ δὲ ἐπλησίαζεν εἰς τὸ κατάστημα τῆς χωροφυλακῆς, κίνημά τι τοῦ Πιστοῦ τὸν παρεκίνησε νὰ προχωρῆ μετὰ προσοχῆς. Καὶ παρατηρήσας διὰ τῆς δένδροστοιχίης εἶδε χωροφύλακα παρὰ τὴν αὐλὴν καπνίζοντα καὶ ἱπποκρημύοντα. Μὴ δυνάμενος τότε νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὴν Σορίαν ἠτοιμάζετο νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, ὅτε τις τῶν δασοφυλάκων, ἐλθὼν δι' ἄλλης ὁδοῦ, ἐστάθη παρὰ τὸν χωροφύλακα, καὶ κτυπήσας τὸν ὄμιον αὐτοῦ, ἀνεκάγχασεν ἰδὼν αὐτὸν στραφέντα ὀλόκληρον.

— Λοιπὸν, εἶπεν, ἀφοῦ ἐτελείωσκαν οἱ καγχασμοί του, εἶμεθα ἤτυχοι ἕως τῶν Ἁγίων Πάντων. Ὁ Ἰσιδωρος ἐπῆρε τὴν ἀξίνην του.

— Τόσῳ χειρότερον! ἀπεκρίθη ὁ χωροφύλαξ. Δὲν ἤξεύρω τί ἐδίδα διὰ νὰ τὸν τσακώσω.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἰσιδωρος συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ καταφύγῃ εἰς τι στρατήγημα. Ἐστειλε λοιπὸν τὸν σκύλον του εἰς τὴν λεωφόρον, καὶ καλέσας μετ' ὀλίγον αὐτὸν διὰ συρίγγατος, ἐπροσποιήθη ὅτι ἤθελε νὰ κρυβῆ, καὶ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ δάσος.

Ὁ δὲ δασοφύλαξ ἰδὼν τὸν Πιστὸν τὸν ἐγνωρίσεν. Εἶδε δὲ ἢ μᾶλλον ἐμάντευσε καὶ τὸν Ἰσιδωρον.

— Εἶδες τὴν οὐρανὸν τοῦ ζώου, εἶδες καὶ τὸν λύκον, εἶπον ὁ δασοφύλαξ.

— Πῶς; ὁ Ἰσιδωρος;

— Ἴδέ τον. . . φεύγει σιγὰ σιγὰ. . . Τί ἐρχεται νὰ κάμη ἐδῶ;

— Κοντεύει νὰ νικτώσῃ, καὶ ὑπάγει εἰς τὸ κυνήγι του.

— Ἀλλὰ δὲν κρατεῖ τουρέκι. . . πλὴν τούτου εἶναι ἀκόμη ἡμέρα. Ἴσως ἔχει σπηλιὰ δίκτυα· διότι προχθὲς κῆρα τοιαῦτα, καὶ ποῖος ἄλλος θὰ τὰ ἔστησε παρ' αὐτίς.

— Τὸ πιστεύεις;

— Ἄκουσε, Γιάννη· τοὺς ἀνδρας δὲν τοὺς φοβίσει ὁ δρόμος· ἤξεύρεις ὅτι ὅποιος βάλῃ εἰς τὸ χεῖρ τὸν Ἰσιδωρον θὰ προδιβασθῇ. Πήγαινε σὺ ἀπὸ τὸ χωρίον, καὶ ἐγὼ θὰ ὑπάγω ἀπὸ τὸ δάσος. Τὸν εἶδα καὶ ἐχαμήλωνεν ἐνῶ ἐπεριπάτει. Καλὸν σημεῖον. Δὲν κρύπτεται ποτὲ κανεὶς ἐὰν δὲν ἔχη κακὸν σκοπὸν.

— ἤξεύρεις ὅτι εἶναι πουλί τὸ ὅποιον δὲν πιάνεται εὐκόλα.

— Ὅποιος δὲν ριψοκινδυνεύει δὲν κερδίζει τίποτε. Τί ἤξεύρεις, φίλε μου; ἢ μπορεῖ ἀνέλπιστα νὰ σ' ἔλθῃ τὸ καλόν. Πλὴν τούτου ἔχω καὶ πάθος. . . .

— Καὶ ἐγὼ! Ἐμπρὸς λοιπόν.

— Πήγαινε σὺ ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ δάσους· ἐκεῖ κῆρα τὰ δίκτυα, καὶ ἐγὼ πηγαίνω ἀπὸ τὰ λατομεῖα· ὅποιος πρωτοῖδῃ τὸν Ἰσιδωρον, τὸν σπρώχει πρὸς τὸν ἄλλον. Ἐ! . . . ἄς τὸν ἐτσακῶναμεν ἀπόψε!

— Ἐχει ὁ Θεός!

— Πήγαινε λοιπὸν πρώτος.

— Κ' ἐγὼ σ' ἀκολουθῶ εὐθύς, μόλις βάλω τὰ ρούχα μου. Πόσα ἐχάλασα ἐξ αἰτίας του.

Καὶ ὁ μὲν δασοφύλαξ ἀνεχώρησε πρὸς τὸν δασοφύλαξ ἐξασπράτευσε μετὰ μικρὸν, φέρων χειρόκτια καὶ κτυπῶν τοὺς πτερνιστήρας του, ὡς συνειθίζεν ὁσάκις διέβαινε διὰ χωρίων· διότι ἦτο χωροφύλαξ περυσιωμένος καὶ ἠγάπη τὰς ἐπιδείξεις.

Ὁ δὲ Ἰσιδωρος ἀπῆκε πρῶτον νὰ γίνωσιν ἄφροντοι, καὶ μετέπειτα ἐπρηχώρησε πρὸς τὸ κατάστημα τῆς χωροφυλακῆς. Ἀλλὰ καὶ ἡ Σοφία, ἣτις εἶχε γνωρίσει τὸν Πιστὸν, ἤνοιξε τὸ παράθυρον ἂν καὶ ὁ ἀνεμος ἦτο ψυχρός.

— Καλὰ ἔκαμες, Ἰσιδωρε, καὶ ἤλθες, διότι εἶχα νὰ σὲ ὁμιλήσω· αὔριον εἶναι ἡ ἑορτὴ τοῦ πατρός μου.

— Τώρα τὸν ἀπῆντησα.

— Καὶ τί σὲ εἶπε;

— Τὰ συνειθισμένα του.

— Αὔριον λοιπὸν εἶναι ἡ ἑορτὴ, καὶ ἀπόψε τὸν δίδω ὡς δῶρον κορδάνια τὰ ὅποια παρήγγειλα καὶ κατεσκευάσαν εἰς Παρισίους. ἤξεύρω ὅτι τὸν ἀρέσουν, καὶ ὅτι θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ τὸ δῶρόν μου.

— Καὶ μετὰ ταῦτα;

— Ὅθι ὁμιλήσωμεν βεβαίως διὰ σέ· θὰ φέρω ἐπιτηδείως εἰς τὴν μέσσην τὸ ὄνομά σου, καὶ ἐπειδὴ θὰ εἶναι εὐδιάθετος, θὰ τὸν δοκιμάσω.

Ἀλλ' ὁ Ἰσιδωρος ἀπένευσε.

— Δὲν ἔχεις ἐλπίδας; ἐπανέλαβεν ἡ νέα. Ὅθι ἰδῶμεν· πλὴν πρέπει νὰ μὲ δώσης μίαν ὑπόσχεσιν.

— Ποίαν;

— Πρέπει νὰ βεβαιώσω τὸν πατέρα μου ὅτι δὲν θὰ κυνηγῆς πλέον κρυφά. . . Πῶς, διστάζεις;

— Διόλου. . . πλὴν.

— Τί πλὴν;

— Ὁ πατήρ σου θὰ θυμώσῃ· τοῦτο μόνον θὰ κερδήσῃς.

— Δὲν τὸν γνωρίζεις, Ἰσιδωρε· εἶναι καλὸς ἄνθρωπος· τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, εἶμαι δεκαοκτὼ χρόνων, καὶ ἀγαπώμεθα. Δὲν μ' ἀγαπᾷς;

— Δὲν σ' ἀγαπῶ λέγεις; Πρὸ ὀλίγου ἡ μάνα μου τὴν ὁποίαν τόσο ἀγαπῶ, μὲ ὁμίλισε διὰ νὰ ἀφήσω τὴν κυνήγιον, καὶ ὁμῶς δὲν τῆς τὸ ὑπεσχέθην. Εἰς σέ, Σοφία, ὅλα τὰ ὑπόσχομαι. Ὅταν σὲ βλέπω εἶμαι εὐτυχής· ὅταν σὲ ὁμιλῶ καὶ μὲ ἀποκρίνεσαι, ἡ φωνή σου μὲ μαγεύει. Διὰ νὰ σὲ ἀπολάυσω, ὅλα τὰ ἐπιχειρῶμαι.

— Καὶ στρατηγήματα ἀκόμη, εἶπεν ὑπολαβούσα ἡ Σοφία, ὡς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔκαμες πρὸ ὀλίγου. Εἶχα ἰδῆ τὸν Πιστὸν, καὶ ἤκουσα τὴν ὁμιλίαν των. Λοιπὸν, εἶμεθα σύμφωνοι, δὲν θὰ κυνηγήσῃς κρυφά πλέον.

— Σὲ τὸ ὑπόσχομαι, ἀλλ' ἐπὶ συμφωνίᾳ. . .

— Ἐννοεῖται. Σὲ εὐχαριστῶ, Ἰσιδωρέ μου. . . ἂν ἤξευρες πόσον μὲ χαροποιεῖ αὐτὴ σου ἡ ἀπόφασις. Καὶ ἡ μάνα σου θὰ εὐχαριστηθῇ, νομίζω· δὲν θὰ τῆς τὸ εἶπῃς ἀπόψε;

— Ἐχεις δίκαιον, Σοφία· τόσο ἀγαπώμεθα ὥστε φαίνεται ὅτι ὁ Θεός μᾶς ἐπλάσσε διὰ νὰ συζητήσωμεν. Βεβαίως ὁ πατήρ σου θὰ συγκατανεύσῃ· εἶναι δυνατόν νὰ ἀρνηθῇ τις κανὲν πράγμα εἰς σέ.

— Ἄς ἐλπίζωμεν.

— Ὅταν θὰ ὑπανδρευθῶμεν, Σοφία, ὁποίας ὁμορφίας ἡμέρας θὰ περάσωμεν μαζῇ.

— Αὐτὸ πολλάκις συλλογίζομαι καὶ ἐγὼ. Ἐννοοῦμαι ἀπὸ τὰ χωράφια τὰ ὅποια εἶναι πλησίον εἰς τὴν καλύβην, ἐργάζεσαι σὺ, σὲ βοηθῶ καὶ ἐγὼ. Καὶ τίς ἤξεύρει; ὁ πατήρ μου πρέπει νὰ ἔχη καὶ τίποτε οἰκονομημένα.

— Κ' ἐγὼ ἔχω.

— Καὶ ἴσως κατορθώσωμεν ν' ἀγοράσωμεν τὴν καλύβην. Τότε δὲν θὰ μᾶς φοβίξῃ πλέον ὁ χειρῶν.

— Ἄ, διατί δὲν ἐγείναν ἕως τώρα ὅλ' αὐτά; ὅταν συλλογίζομαι ὅτι ὅλα κρέμανται ἀπὸ τὴν ἀπόκρισιν τοῦ πατρός σου. . . Ἀπόψε λοιπόν;

— Ναι, ἀπόψε.

— Αὔριον ἐρχομαι νὰ μὲ εἰπῆς.

— Μάλιστα. Ἐὰν δὲν ἠμπορέσωμεν νὰ ἐνταμωθῶμεν, αὐτὴ ἡ γάστρα μὲ νὰ καρυόφυλλα θὰ σὲ εἰπῇ τὰ γινόμενα· ἂν εἶναι μέσκα ἀπὸ τὸ παράθυρον. . . κακὸν σημεῖον· ἂν εἶναι ἔξω ὡς τώρα. . . ἢ ἐπέτυχῃ, ἢ ἐβέλῃ τὸ νερόν εἰς τὸ αὐλάκι.

Καί ταῦτα λέγοντες ἤκουσαν φωνὴν ἀνθρώπου ἐρχομένου καὶ τρέχοντος.

— Θὰ εἶναι ὁ πατήρ μου, εἶπεν ἡ Σοφία· εἶναι ἀργά. . . αὐριον.

Καί ἔταινε τὴν χεῖρά της πρὸς τὸν Ἰσιδωρον ὅστις τὴν ἐφίλησεν. Ἐπειτα δὲ κλείσας τὸ παράθυρον, ἠτοίμασε τὸ δεῖπνον, καὶ περιετίλυξε τὴν θήκην ἐντὸς τῆς ὁποίας ὑπῆρχε τὸ πρὸς τὸν πατέρα της δῶρον μὲ δροσερὰ ἀνθη.

— Ὠραῖά μου καρυόφυλλα, ἔλεγεν ὁ Ἰσιδωρος ἀναχωρῶν· ὁ ἀνεμος τῆς ἐσπέρας καὶ ἡ δρόσος τῆς νυκτὸς σὰς εἶναι ἀναγκαῖα· αὐτὰ σὰς ζωογονοῦν καὶ σὰς δροσιζοῦν. Τὴν ἡμέραν ἔχετε ἀνάγκη τοῦ ἡλίου, διότι αὐτὸς σὰς κατασταίνει λαμπρὰ καὶ αὐξάνει τὴν εὐωδίαν σας. . . Μείνατε εἰς τὸ παράθυρον, ὦραῖα μου καρυόφυλλα! Ἐντὸς τοῦ θωματίου θὰ μαρανθῆτε, καὶ μαζῆ με σὰς κ' ἐγὼ ὁ ταλκίπωρος!

Μετ' ὀλίγον ἐφθασεν ὁ ἐνωμοτάρχης, καὶ εὔρεν ἐτοιμὴν τὴν τράπεζαν καὶ καίουσαν τὴν ἐστίαν.

— Εὐγε, κόρη μου, εἶπε χαίρων καὶ ἐξαπλωθείς· ἐμάντευσες, φαίνεται, ὅτι φορῶ ἀπὸ τὴν πείναν.

— Κάθησε λοιπὸν εὐθύς· ὄλα εἶναι ἔτοιμα, ἀς μὴν τ' ἀρήσωμεν νὰ κρουώσουν.

— Βλέπω τετραπλάστρικον τραπεζομάνδυλον· καὶ σήμερον εἶναι Πέμπτη.

— Εἶδα σήμερον τὸ πρῶτον χελιδόνι καὶ ἠθέλησα νὰ ἐορτάσωμεν τὴν ἀνοιξιν· ἡ ἀνοιξίς, παπᾶ μου, εἶναι ἴση με μίαν Κυριακὴν.

— Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω, Σοφία· εἶσαι ὡραία ὡς ἄγγελος, καὶ πνευματώδης ὡς διαβολάκι.

Ἡ εὐθυμία αὐτὴ ἐχαροποιεῖ τὴν Σοφίαν, προτιθεμένη νὰ φανερώτῃ μετὰ μικρὸν τὸ μυστικόν της. Τὸ δεῖπνον ἦτο ἀξιόλογον, καὶ τόσῳ μάλιστα ὥστε ὁ ἐνωμοτάρχης κατέβη εἰς τὸ κατώγειον καὶ ἔλαβε φιάλην παλαιοῦ οἴνου.

— Ἐβαλες, εἶπεν ἐπανελθὼν πρὸς τὴν κόρην του, καθαρὰ τραπεζομάνδουλα διὰ νὰ ἐορτάσῃς τὴν ἀνοιξιν, καὶ ἐγὼ θὰ πῶ εἰς ὑγείαν της.

Ἡ ἀνοιξίς φέρει λευκοῦλια,
τὸ κρασί φέρει τραγοῦλια.

Ἡ δὲ Σοφία, πικρυσιάσασα πρὸς τὸν πατέρα της τὴν θήκην μὲ τὸ δῶρον της, ἀνενοήτως πρὸς αὐτὸν ὅτι τὴν ἐπιοῦσαν ἦτο ἡ ἐορτὴ του.

— Ἐχεις δίκαιον, κόρη μου· πάντοτε τὴν λησμονῶ· σὺ ὁμοῦς, Σοφία μου, τὴν ἐνοθυμαῖσαι.

Καὶ καθίσας τὴν Σοφίαν ἐπὶ τῶν γονάτων του ὡς παιδίον, καὶ ἐναγκαλιζόμενος αὐτὴν ἠνοιξε τὴν θήκην.

Ὅταν δὲ εἶδε τὸ δῶρον λαμποκοποῦν καὶ κινουργές, ἀνεσκίρτησεν ὄλος ἀπὸ χαρὰν, καὶ κατεφίλει τὴν θυγατέρα του, ὁμνῶν ὅτι καὶ στρατάρχην ἂν τὸν κάμουν προτιμᾶ μᾶλλον ν' ἀποποιηθῇ τὸ ἀξίωμα, παρὰ νὰ λυπήσῃ τὴν κόρην του.

Τὴν ὥραν ταύτην ἐνόμισε κατάλληλον ἡ Σοφία διὰ νὰ εἶπῃ ὅ,τι προητοίμαζεν.

Ἄλλ' ἐνῶ ἤρχησε μὲ περιφράσεις καὶ περιστροφάς, ὡς συμβαίνει εἰς τοιχύτας ὁμιλίας, ἠνοιχθῆ με

πάταγον ἢ θύρα τοῦ καταστήματος, καὶ ἤκούσθησαν φωναὶ καὶ ὕβρεις.

— Τί τρέχει; ἀνέκραξεν ὁ ἐνωμοτάρχης· ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ χωροφύλακος. . . ὑπάγω νὰ μάθω τί συνέβη.

Εὐκολον νὰ ἐνοήσωμεν πόσον ἀνεπράπησαν τὰ σχέδια τῆς Σοφίας. Ὁ ἀνύπτος χωροφύλαξ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, δὲν ἀργοποροῦσεν ἀκόμη ὀλίγον; νὰ χάσω τοιαύτην εὐκαιρίαν!

Μετὰ τινα λεπτὰ ἐπανῆλθεν ὁ ἐνωμοτάρχης κατηφής καὶ συνωφρυνμένος. Διαβολοῖσιδωρε, ἐκραξε καὶ πάλιν τὰ καμώματά σου! Φαντάσου· ἓνας τῶν δασοφύλακων ἦτον μαζῆ με τὸν χωροφύλακα καὶ κατακυλισθεὶς ἀπὸ τὸν βράχον ἐσύνητριψε τὸ ποδάρι του. Ἀφοῦ εὐχαλε τὴν ψυχὴν μας, τώρα θέλει νὰ εὐγάλη καὶ τὰ μάτια μας. Πλὴν δὲν θὰ τὴν γλυτώσῃ. Σήμερον τὸν ἀπῆντησα· ἐφαίνετο ὡς κόρη ὁ ὑποκριτής. Μὴ σὲ μέλη ὁμοῦς, καὶ θὰ σὲ διορθώσω ἂν δὲν ἀποθάνω.

Καὶ ταῦτα λέγων ἐφαίνετο ἔξω φρενῶν.

— Ἐάν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ Σοφία, ἐμάνθηνεν ὁ πατήρ μου ἀπὸ ἐμὲ τὰ διατρέξαντα, θὰ ἐνόσι ὅτι τοῦ συμβάντος τοῦ δασοφύλακος δὲν ἦτον αἷτιος ὁ Ἰσιδωρος.

Καὶ μεταβᾶσα εἰς τὸ παράθυρον ἀπέσυρε δακρύουσα τὴν γάστραν τῶν καρυόφυλλων.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΔΙΑΦΟΡΑ.

— 000 —

Πρὸ τοῦ τέλους τοῦ προσεχοῦς ἔτους, θέλομεν ἔχει καὶ μετὰξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς ἠλεκτρικὸν ὑποβρύχιον τηλέγραφον. Γνωστὸν ὅτι ὑπάρχει σήμερον τοιοῦτος μετὰξὺ τῆς Ἰρλανδίας καὶ τῆς κατὰ τὴν βόρειον Ἀμερικὴν νῆσον Νέαν-γῆν ἥδη δὲ πρόκειται νὰ παραταθῇ ὁ ἀγωγὸς μέχρι Νουεβοράκου. Ἐπὶ τούτῳ συνεκροτήθη ἐν Ἀγγλίᾳ ἐταιρεία 35 ἐκτομμυρίων φράγκων κεφάλαιον ἔχουσα, ἧς ἐκάστη μετοχὴ τιμᾶται ἀντὶ 100,000 φράγκων. Ἐπειδὴ δὲ τὸ κεφάλαιον συνεπληρώθη, γίνεται ὅσον οὐπω ἀρχὴ τοῦ ἔργου. Ὁ ἀγωγός, ὅστις θέλει βυθισθῆ περὶ Ἰούνιον ἢ Ἰούλιον, συντίθεται πρῶτον μὲν ἐξ ἐπτὰ ἐλασμάτων λευκοσιδήρου κακαλυμμένων τρίς ὑπὸ γούτα-πέρας, περιτετυλιγμένης καὶ ταύτης ὑπὸ καννάβειος πεπισσωμένης· ἔπειτα δὲ περικαλύπτεται ὑπὸ ἐτέρων 126 ἐλασμάτων σιδηρῶν. Ἐκαστον δὲ ἔλασμα, ὡς καὶ ἕκαστος σωλὴν ἔχει μῆκος τριακοσίων χιλιάδων περίπου μιλίων.

— 000 —